

שלמה מן

מצלמה אחת שבורה

לפני שערון הספורט משדרג את עצמו לרף שידורים חדש, הוא חייב לספק רמת הפקה בסיסית | מיקי ברקוביץ' שכח את הביקורת על מכבי תל-אביב בדרך ל"ידיעות אחרונות" | השעון ממשיך לרקוד בערוץ 1

4 | 29.10.2013

ום ראשון בערוץ הספורט. האצבע עובדת שעות נוספות. שידורים ישירים ותוכניות אקטואליות בכל אשר תפנה. כשהיום העמוס הזה יסתיים, המאזן יעמוד על שלושה משחקי כדורגל מהליגה האיטלקית, שניים מהספרדית, אחד מהמקסיקאית, שני טורנירי טניס, פורמולה 1, כדורסל איטלקי, ארבעה משחקי כדורסל בו בזמן מהליגה הישראלית, שתי מהדורות חדשות, מגזין כדורגל חדש ("המשחק") ומהדורה יומית של אולפן פתוח.

כל מי שפתח לאחרונה את ערוץ הספורט בכל זמן נתון קיבל ברוב ערוציו מנה גדולה של תוכן ועניין. ועוד לא דיברנו על רצועת הלילה החדשה, שנפרשת החל מהשבוע בשעות הקטנות, כולל פרומו מבטיח בסגנון "האחים בלוז" ל"מאיר ורוני", תוכנית אולפן בכיכובם של איינשטיין וקופמן. מעבר לצעקות שירוצו ביניהם, אפילו מבטיחים לנו שם תחקירים!

על פניו,
משהו נפלא
קורה בערוץ
הספורט.
מתיחת
הפנים
שהובטחה
מקיימת
בגדול. אור
רנסנסי
שורה על

בזכות קוראים כמוך נבטיח את עתיד "העין השביעית"

תרמו לעין השביעית

תרמו לנו עכשיו כדי שנוכל להמשיך לפקוח עין ביקורתית, עצמאית ובלתי תלויה

הכחול העמוק של האולפן החדש בהרצליה, וכבר נשלפת עוד בשורה: טאלנט חדש נחת בערוץ – טל ברמן, שמעביר בקלילות את "מגרש פתוח", שלוש שעות אולפן בשידור ישיר: דיבורים, סיכומים, ראיונות, דאחקות, עדכונים מהשטח. כמו ערוץ חדשות לכל דבר, כזה שהופך את מהדורת 19:00 לאטריות קרות. בערוץ הספורט מאמינים שהם עושים טלוויזיה בגרסת ESPN עם מאפיינים של CNN.

"ערב הכדורסל של ישראל" בערוץ הספורט (צילום מסך)

ואז מגיעים איתותים אחרים, שרידים מגוף שידור מנופח ומסואב וערוץ שלא מכבד את המקצוע. "ערב הכדורסל של ישראל" ירד מעט מגדולתו אחרי שהמשחק המרכזי נחטף במפתיע לערוץ 1, אבל הוא עדיין חי ותוסס בגרסת המעבר המהיר בין האולמות. אלא שמשחק אחד לפחות משודר מדי שבוע באמצעות מצלמה אחת בלבד. וכשמאיה רונן, שמנווטת את המשדר מהאולפן, אומרת "מה קורה בנתניה? נתניה רק רוצה שזה ייגמר" (כי הרצליה מביסה אותה), כמו מתגנבת לנימת דבריה גם המשאלה הכמוסה של ערוץ הספורט. גם בערוץ רוצים להיפטר מהמשחק הזה, כי הוא הכבשה השחורה של ערב הכדורסל. מצלמה אחת, בלי שעון, בלי סטטיסטיקה, בלי הילוכים חוזרים.

שבוע קודם, באותו משדר, היה אפשר להבין עד כמה החובבנות מולידה חוסר אונים. המצלמה במשחק הפגום התורן הולכת לפסק זמן מותח מאוד, ומאיה רונן משחררת מהאולפן משאלה: כמה היינו רוצים לדעת מה אומר ארז אדלשטיין לשחקנים שלו.

אלא שלעולם לא נדע מה מאמן הפועל תל-אביב אמר באותו פסק זמן, מפני שערון הספורט שלח רק מצלמה אחת. וכשהשדר האומלל לא היה בטוח במשהו שראה וביקש מהפאנל באולפן שיגידו לו מה קרה במרחק עשרה מטרים ממנו, זו היתה עדות אותנטית בשידור חי וישיר לתנאים שבהם מתנהל ערוץ ספורט מתקדם: אולפן ה-CNN המודרני, המושקע והמפואר, הופך לתפאורה שמזכירה את תוכנית הספורט המיתולוגית בערבית בערוץ הראשון, עם מצלמה אחת, פרימיטיבית, מקוטעת, רועדת. 2013 שהיא כל-כך 1983.

קשה להבין את ההתנהלות הזאת. הייתכן שעד כדי כך מזלזלים באינטליגנציה של הצופים, עד שבערוץ סבורים שהלם הפירוטכניקה וגודש ההפתעות יעלימו חפפנות, מיושנות ועליבות? או שהבעיה עמוקה יותר, ומנהלי הערוץ מפגרים אחרי חידושיהם-הם, ובעומק תפיסתם עדיין לגיטימית וקיימת אותה טלוויזיה ישנה, ענייה, שכונתית, קצרת ידיים ודעת?

בעידן שבו ערוץ הספורט משדרג את עצמו לרף שידורים חדש, הוא חייב לספק רמת הפקה בסיסית. ואם במקרה אזלו המצלמות, רצוי לסור לאולפן של טל ברמן ולהפקיע משם את זו שמעניקה צילום פנורמי של העיתונאים שעובדים בדסק – מראית עין של מקצועיות והשקעה, שמתפוגגות כעבור שעה למראה שידור נכה של משחק.

הפרומיל החסר

"קבוצה חדשה, התרגשות ישנה", היתה כותרת הטור בחתימת מיקי ברקוביץ' שהופיע ב"ידיעות אחרונות" ביום שישי האחרון לצד סיקור נצחונה של מכבי תל-אביב על הכוכב האדום בלגראד. עד עכשיו לא ברור אם זה היה טור פרשנות או טור התרגשות. ברקוביץ' תפס למעשה את מקומם של הפרשנים הקבועים, אריה מליניאק ועידו אשד. במקום חוות דעת מקצועית קיבלו הקוראים טור דביק, רווי מחמאות וסופרלטיבים, עם שימוש מוגבר במלים מהשורש ר.ג.ש. בתצלום שהתלווה לטור נראה הכותב בטקס הצדעה לכוכבי העבר של הקבוצה, שהתקיים לפני המשחק.

את מרבית הטור הקדיש ברקוביץ' לתחושות אישיות: צבט לו בלב, ריגש אותו, היה לו כיף, הוא קיבל כבוד גדול והאווירה היתה מדהימה. את הטור הוא חתם באיחולי הצלחה למכבי תל-אביב – "בשאיפה להתקדם בסולם הדירוג לקראת עתיד טוב יותר".

הטור של מיקי ברקוביץ' ב"דיעות אחרונות"

האומנם לדעתו הכל בקבוצה ורוד, נפלא ומקצועי? יום קודם לכן **צוטט ברקוביץ'**

ב"וואלה" ספורט, בכתבה שעסקה במיעוט השחקנים הישראליים: "אני פוגש אנשים ברחוב ו-99.9 אחוז אומרים לי שהתהליך שעובר על מכבי מאוד מפריע להם. זה העדר ישראליים, המסחור הגדול. זה חורה מאוד לאוהדים. אני בטוח שגם לאנשים המובילים את המועדון זה מפריע. זה חורה גם לי, ולדעתי במכבי צריכים לתת על זה את הדעת ולפתור את העניין מהר מאוד".

אם לכוכב העבר המיתולוגי כל-כך חורה, מדוע לא ניצל את ההזדמנות להתריע על כך בטור המיוחד שקיבל בתפוצת יום שישי? ואולי בסך-הכל הוא התאים את עצמו לבמה שקיבל – עיתון הבית של מכבי תל-אביב?

לאחרונה פורסם בכמה כלי תקשורת על אודות מחאה הולכת וגוברת מצד אוהדי מכבי תל-אביב נגד התנהלות המועדון והמאמן. בלט במיוחד סיפורו של אילן "השועל" אסרף, אולי האוהד המזוהה ביותר עם הקבוצה. התארגנות האוהדים לא קיבלה ביטוי ב"דיעות". הכתב המסקר, רפאל נאה, הוא העיתונאי היחיד שחש מחויבות לציין דרך קבע את שם הקבוצה יחד עם הספונסר שלה. ככל שחושבים על זה מגיעים למסקנה שרפאל נאה הוא הפרומיל החסר במשוואת ה-99.9 אחוז של ברקוביץ'. אל תפריעו ל"דיעות" להמשיך עם המציאות המדומה שבה היא עוטפת את הקבוצה של המדינה, כולל קליעה מרגשת מחצי פינה של שחקן עבר מיתולוגי.

בקטנה

לפני שבועיים נכתב כאן על ההפקות הדהויית של הערוץ הראשון, בין היתר בגלל השעון ש"רקד" במשחק הכדורסל. אורי לוי, אחד משדרי הכדורסל של הערוץ, כתב כאן בתגובה שהסיבה נעוצה באולם הבעייתי בחולון. ביום שני השבוע (28.10.13) שודר המשחק ממלחה בין ירושלים לאילת, והפלא ופלא, מתברר שלא רק בחולון אולם בעייתי שהשעון שלו לוקה בעצבנות. בשלב מסוים הוסיפו ברוממה חטא על פשע והסירו לחלוטין למשך כמה דקות את שמות הקבוצות, התוצאה והשעון. אפשר היה לקוות שהתקלה תתוקן תוך כדי תנועה, אלא שגם אחרי שהחזירו בהמשך למסך את הטקסט הנעלם, המשיך השעון לקפץ להנאתו במשך מחצית שלמה. בסוף עוד נתרגל לאפקט הזה.

לתגובות: yegerm9@walla.co.il